

P.O. Box 40030
Francistown
Botswana

07.03.2018

Rakkaat Ystävät!

Lämmin kiitos kaikesta vuodenvaihteen muistamisesta, niin kirjeistä, korteista, pikku paketeista kuin kaikista rukouksista ja ajatuksistakin. Ne ovat kaikki ilahduttaneet ja kantaneet jo tänne paastonaikaan asti tätä vuotta.

Aina kun alan kirjoittaa tätä kirjettä, käyn katsomassa mitä edellisellä kerralla olinkaan kirjoittanut. Kerroin loppuvuodesta hankekokouksista ja matkoista ja kuinka ollakaan, taas tälläkin kertaa kirjoitan samanlaisista asioista... Kuvastaakohan se tämän nykyisen työni luonnetta jotenkin?

Oniipassa sänkyäni keikkui pienten puunpalasten päällä. Liekö ollut termiittien vuoksi tuo keino. Hieman oli huftera olo mutta enpä tipahtanut.

Matkalla Namibiassa...

Olin lähes koko helmikuun reissussa matkalaukkujeni kanssa. Ensin kävin Namibiassa pitämässä kokousta yhdessä Namibian luterilaisen kirkon (ELCIN) ja partiotyttöjärjestön kanssa ja sitten loppukuusta oli vastavanlainen kokous Botswanan luterilaisen kirkon (ELCB) kanssa.

Namibiassa ollaan tekemässä pikkuhiljaa hankeyhteistyöstä vetäytymistä. ELCIN on iso kirkko, noin 800,000 jäsentä reilun kahden miljoonan asukkaan maassa, ja siksi Lähetysseuran tuella ei ole enää sille merkittävää painoarvoa. Kuitenkin yhteisestä pitkästä historiasta johtuen vaatii Lähetysseuran 'vetäytyminen' ja uusien yhteistyömuotojen ajattelu ja kehittäminen hieman aivovoimistelua ja ehkä emotionaalistakin totutteleminen. Kokouksessa huomasi selvästi, kuinka tämä ajatus tuntuu kirkon puolelta kipeältä. Engelan seurakuntaopiston rehtori Magdalena Ya-Shalongo käsitteli asiaa toisen päivän aamuhartaudessaan puhuen siitä, miten kipeältä kotoa lähtö ja omille siivilleen kohoaminen saattaa tuntua nuoresta ihmisestä. Se kuinka lapsi pukataan pesästä omaan elämäänsä. Ja sitten kuitenkin, kun hän on aikansa räpiköinyt ja oppinut itsenäiseen elämään, tulee hän takaisin vanhempiensa luo ylpeänä siitä, että hän pärjäsi. Tätä vertausta hän käytti ajatellessaan ELCIN:n ja Lähetysseuran yhteistä taivalta ja sitä, mihin nyt on päädytty. Namibiassa Lähetysseura todellakin koetaan vanhempana aivan eri tavalla kuin esimerkiksi Botswanassa.

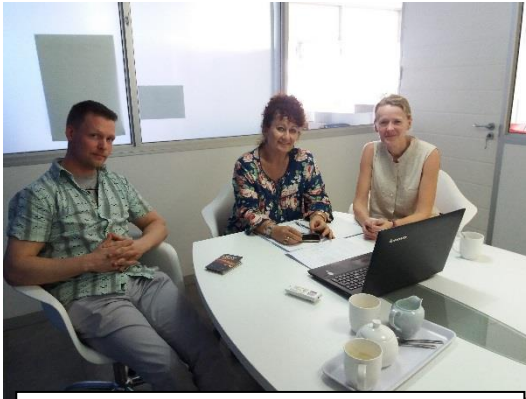
Paulinumien uudet Lähetysseuran stipendiaatit yhdessä seminaarin rehtorin Daniel Ndemuwedan (oik.) kanssa

Lähetysseura tukee tänä ja ensi vuonna seitsemää ELCIN pappia heidän teologian kandidaatin tutkintoon tähtäävissä opinnoissaan. He kaikki ovat opiskelleet aikaisemmin ns.diploma-tason opinnot Paulinumien teologisessa seminaarissa ja ovat saaneet nyt stipendit jatko-opintoihin. Tapasimme näitä innokkaita opiskelijoita helmikuun puolivälissä, kun he olivat olleet vasta kolme päivää Paulinumissa. He kaikki olivat aivan äärimmäisen kiitollisia mahdollisuudesta päästä oppimaan lisää, jotta he voisivat paremmin

vastata muuttuvan maailman ja yhteiskunnan haasteisiin ja samalla päästä latautumaan itsekin. Yksi heistä totesikin, että akku on tyhjä ja kaipaa latausta. Varmasti hyvin totta ja tarpeellista. Toivomme ja rukoilemme heille kaikille oikein hyviä ja antoisia opiskeluvuotia!

... Botswanassa ja

Veikko (vas.) ja Tiina (oik.)
kiinteistövälittäjä Thalian juttusilla
kodinetsimispuuhissa.

Olen ollut Botswanassa ainoana Lähetykseuran työntekijänä tammikuusta 2016 lähtien, mutta nyt tilanne on muuttunut. Helmikuun lopulla saimme tänne piristysruiskeen kun Veikko Huhta ja Tiina Harju tulivat vahvistamaan joukkomme – tai siis, vasta heidän tultuansa meistä tietysti tuli joukko. Tiina tulee tukemaan ELCB:n päätoimistoa henkilöstöhallinnan asioissa ja Veikko puolestaan pureutuu ELCB:n talousasioihin ja niiden kehittämiseen. Odotamme vielä tässä alkuvuoden aikana joukkoon mukaan Veikon puolisoa, Sanna Auvista, ja kentälle palavaa, pitkäaikaista Botswanan lähettä Maria Stirlingiä.

Tiinan ja Veikon alkuviikot ovat menneet asettumiseen liittyvien asioiden hoidossa ja niissä kuvioissa olin minäkin

eräänlaisena paikallisoppaana viikon verran Gaboronessa. Samassa saumassa pidimme sitten myös kaksipäiväisen seminaarin paitsi hankkeiden johtajien myös lääninrovastien kanssa. Näin jonkinlainen alkuorientaatio kirkkoon ja sen toimintoihin tuli tehtyä myös Tiinaa ja Veikkoa ajatellen.

...Suomeen

Työkauteni on päättymässä kesäkuun lopussa ja olen suunnistamassa sitten heinäkuun alkupäivinä Suomeen. Olemme sopineet, että saan olla Suomessa vuoden ajan, joten siinä pitäisi sitten olla paremmin aikaa tavata teitäkin kaikkia. Kotirintamallakin on nyt sikäli onnellinen vaihe, että neljästä nuoresta kolme on löytänyt työpaikan ja on näin pystynyt aloittamaan oman elämänsä rakentamista uudella lailla. Koti meidän tulee vielä purkaa – tai järjestellä asuminen/tavaroiden säilöminen jollakin lailla, mutta eiköhän sekin kuvio selviä tässä Suomen kevään aikana.

Lämpimin terveisin ja lisääntyvän valon toivotuksin,

Marja

Marja Alastalo: Lähdin Botswanaan kesäkuussa 1994 ensin suomalaislasten opettajaksi ja sittemmin kokotoimisesti kummilapsityöhön Tsholofelong (Toivon Paikka) –ohjelmaan Francistowniin. Nyt toimin Suomen Lähetykseuran kirkollisen työn koordinaattorina Botswanassa ja Namibiassa

Rukousaiheet:

Kiitos nuorteni työpaikoista ja uusista työtovereista Tiinasta ja Veikosta. Johdatusta kaikkiin auki oleviin lupakysymyksiin uusille tulijoille ja hyvää yhteistyötä kaikkiin uusiin työkuvioiden.

Toivo. Yhteistyö. Muutos.

Kristillinen sanoma toivosta, uskosta ja lähimmäisenrakkaudesta on ollut työmme lähtökohta jo lähes 160 vuotta. Tule mukaan rakentamaan oikeudenmukaista ja inhimillistä maailmaa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.